

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **S.W.**

skazanego z art. 178a § 4 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 października 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego adwokat P.B.

o wydanie postanowienia uzupełniającego w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu

na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 86 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 października 2024 r. IV KK 190/23, Sąd Najwyższy oddalił na rozprawie kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat P.B. 1180,80 zł, w tym 23 % VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji oraz obronę skazanego w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym i obciążył skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego. W dniu 20 sierpnia 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek adwokat P.B. o wydanie postanowienia uzupełniającego przez zasądzenie od Skarbu Państwa na jej rzecz dodatkowo kwoty 960 złotych powiększonej o VAT, według stawek przewidzianych dla

obrońców z wyboru w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Swoje żądanie obrońca oparła, jak wynika z jej wywodów, na wyrokach Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 lutego 2024 r., SK 90/22 i z dnia 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19 oraz na postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2023 r., I KZP 5/23.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Wnioskodawczynie odwołując się do wskazanych wyżej orzeczeń i zawartych w nich wywodów, w tym do postanowienia w sprawie I KZP 5/23, nie dostrzegła, że zacytowane przez nią argumenty wprost wykluczają zasadność wniosku. Przypomnieć zatem trzeba, że stwierdzenie niekonstytucyjności przepisów na podstawie których orzeczono o kosztach pomocy prawnej świadczonej przez adwokata z urzędu, obliguje do odstąpienia od ich stosowania i umożliwia na podstawie przepisu art. 626 § 2 k.p.k., wydanie postanowienia uzupełniającego, z uwzględnieniem stawek należnych adwokatowi działającemu z wyboru. „Powyższe nie oznacza wszelako, że takie orzeczenie, uzupełniające rozstrzygnięcie o kosztach pomocy prawnej świadczonej z urzędu, nawet przy stwierdzeniu niekonstytucyjności przepisów na jakich zostało oparte, będzie uprawniało do określenia tych kosztów na nowo, tym razem na podstawie regulacji rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, w każdym przypadku stwierdzenia tego rodzaju zaszłości. Nie przestają przecież obowiązywać inne reguły prawa procesowego, w tym zasada prawomocności w zakresie rozstrzygnięcia o tym kto i w jakiej części oraz w jakim zakresie ponosi koszty procesu (art. 626 § 1 k.p.k.), a także działania obrońcy na korzyść skazanego. Tak więc takie orzeczenie, w oparciu o przepis art. 626 § 2 k.p.k., może zostać wydane wyłącznie wówczas, gdy w orzeczeniu merytorycznym rozstrzygającym w przedmiocie kosztów procesu, kosztami tymi został obciążony Skarb Państwa lub też, gdy osoba obciążona kosztami procesu zwolniona została od tej ich części, która związana jest z wydatkami Skarbu Państwa z tytułu wypłat dokonywanych za pomoc prawną świadczoną z urzędu”. Powyższe uwagi powodują, że chociaż w rozważanej sprawie rozstrzygnięcie o

kosztach obrońcy oparto na przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, których konstytucyjność zakwestionowano, to uwzględnienie omawianego wniosku jest niemożliwe z uwagi na treść art. 86 § 1 k.p.k. Z przepisu tego wynika, że obrońca może przedsięwziąć czynności jedynie na korzyść oskarżonego. Tymczasem w rozważanej sprawie skazany został obciążony prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, do których zalicza się wydatki Skarbu Państwa, a wśród nich wypłaty z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielanej z urzędu przez adwokatów (art. 616 § 2 pkt i art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k.). W tej sytuacji żądanie przez obrońcę wydania orzeczenia uzupełniającego w przedmiocie przyznanych kosztów jest niedopuszczalnym procesowo działaniem na niekorzyść skazanego.

Kierując się powyższym, orzeczono jak na wstępie.

WB

[ms]